

Recension av "Utan stryl i vestibulen", roman av Blyber

michan och Diskmedel från Syltbullebloggen

11 oktober 2008

Innehåll

1 Saxat ur romanen	2
2 Om romanen i korthet	2
3 Faktaruta	2
4 Återkommande teman	2
5 Slutsats	3

1 Saxat ur romanen

Stolpillrets verkan började heta sig. Jag kände hur töskern heblades och hur oerhört bevästrat jag började tycka om Atel.

Då skiftade plötsligt den gamla kofferten jag en gång fått av Toder under bebådelsen färg. Först blev den grön och sedan blå. Så höll den på och till sist blev den alldeles hetbar.

"Jaha", tänkte jag. "Det är så här det känns att inte ha tillgång till stryl." . . .

2 Om romanen i korthet

Vi kastas direkt in i vestibulstryblinismens hetbara frikatenser. En mycket svår och sorgsen text berättar om pulvriserade katenser, todrade haranger, rultiga frikatensbesvär, men *framför allt* en enorm avsaknad av strylbröd.

3 Faktaruta

Verkets titel:	Utan stryl i vestibulen
Författare:	Blyber
Genre:	Rysare
Förlag:	Toderatets vänner
Utgivningsår:	2000
Tryckår:	2008

4 Återkommande teman

Det första som tas upp är Vribyliens stolta fana. På var och varannan sida upprepas det sedan hur hetbar den är. Något annat som snart ter sig uppenbart är Blybers förkärlek till påven. Skildringen om när Fraskel övermästrar Bludor i ett parti kast med avlad pastor framhävs icket desto mindre med bitterhet.

Men det som blir alltför uppenbart ju längre boken fortskrider är hur författaren själv inte kan hålla sig från att leva sig in i berättelsen. Huvudpersonens längtan efter stryl smittar närmast av sig på Blyber själv, vilket ibland blir pinsamt uppenbart. På många ställen i boken kan helt plötsligt ordet "stryl" dyka upp utan någon som helst anledning, och ibland förvärras situationen så pass att hela meningar bara är långa upprepningar av formen "stryyyyl, stryyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyl" som pågår i flera sidor.

Sist men inte minst får vi emellertid inte glömma Blybers ständiga referenser till den bastanta gaffel (vilkens härstamning i berättelsen på typiskt blybrianskt manér får sig en metodisk, ytterst noggrann och i ärlighetens namn ganska hafsig redogörelse) som i det närmaste hutlöst får göra entré när minsta tillfälle ges till att på ett så kastrerat sätt som möjligt betona den kolbaserade uppfattning som genomsyrar så gott som samtliga av Blybers publicerade verk, och inte verkar fylla annan funktion än att på ett så obevästrat sätt som möjligt förhöja de i Vatikanen bebodda kardinalernas profit; nämligen den som med höviskhet och gudomlig list mässar om påföljderna av ett icke-stryblinistiskt leverne utan att för den sakens skull någonsin övergå till en lovsång till bestick, vilket därför berättigar den efterföljande diskussionen som genom ett antal dunkla anföranden

på ett närmast makabert sätt mynnar ut i att ovan nämnda gaffel bemästrar Atels spatelsamling lika märkvärdigt som en död svåger. Av detta bör inte tolkas att romanen förtar sig, ehuru väl det kan låta rätt läckert.

5 Slutsats

Vad vill Blyber egentligen säga med den här boken? Varför ge sig an på att författa en så lång och veritabel rysare och sedan förskansa sig bakom en historia fylld till bristningsgränsen av antitoderata påhopp?

Vi har förgäves försökt finna ett grandios evangelium begravt mellan raderna men allt vi hittade var enbart ändlösa referenser till stryl, stryl och åter stryl. Vi frågade Atel båd Toder, vilka ju är de förnämsta bland blyrkännare, hur de ställer sig till romanen. Men ingen av dem hade läst boken.